

ÎNCHEIERE

27 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Nina Vascan
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Direcția generală administrare fiscală mun. Chișinău a Serviciului Fiscal de Stat,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de firma editorial-poligrafică a invalizilor „Infohandi” societate cu răspundere limitată împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la contestarea actelor administrative,

împotriva deciziei din 17 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Serviciul Fiscal de Stat și s-a menținut hotărârea din 27 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, prin care s-a admis parțial acțiunea depusă de firma editorial-poligrafică a invalizilor „Infohandi” societate cu răspundere limitată,

constată:

La 23 august 2017, de firma editorial-poligrafică a invalizilor „Infohandi” societate cu răspundere limitată (în continuare SRL „Infohandi”), reprezentată de avocatul Serghei Filatov a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la contestarea actelor administrative.

În motivarea acțiunii a invocat că, în perioada 20 februarie – 24 martie 2017 Serviciul Fiscal de Stat a efectuat la SRL „Infohandi” controlul fiscal total a activității desfășurate în perioadele de la 01 ianuarie 2012 până la 31 decembrie 2015 (impozitul pe venit) și 01 ianuarie 2013 – 31 decembrie 2016 (TVA și alte impozite), în rezultatul căruia, la 24 martie 2017, a fost întocmit Actul de control nr. 5-680735, prelungit pe formularele nr. 5-680736 și nr. 5-680737.

Controlul fiscal a fost efectuat în baza documentelor prezentate la control de către Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale și ridicate de la SRL „Infohandi” în rezultatul perchezițiilor din 27 decembrie 2016.

La 07 aprilie 2017, în temeiul articolului 216 alin. (8) din Codul fiscal, SRL „Infohandi” a înaintat dezacordul împotriva Actului de control.

Prin Decizia nr. 146/4/c din 02 mai 2017 adoptată de Serviciul Fiscal de Stat, a fost recunoscută existența mai multor încălcări fiscale.

La 05 iunie 2017, SRL „Infohandi” a depus pe numele Serviciului Fiscal de Stat contestație împotriva Deciziei nr. 146/4/c din 02 mai 2017, conform

articolului 267 din Codul fiscal. Totodată, această contestație a avut statut și de cerere prealabilă conform articolului 14 din Legea contenciosului administrativ.

Prin Decizia nr. 97 din 20 iulie 2017 adoptată de Serviciul Fiscal de Stat, care a fost recepționată la 24 iulie 2017, a fost respinsă, ca fiind neîntemeiată, contestația depusă de SRL „Infohandi”.

Reclamantul a menționat că, la pct. 1 al deciziei contestate, Serviciul Fiscal de Stat a constatat încălcarea art. 8 alin. (2) lit. c), art. 92 alin. (2), (3), (5) din Codul fiscal și prevederile Hotărârii Guvernului nr. 697 din 22 august 2014, manifestată prin neprezentarea notei de informare privind salariul pentru anul 2016 (IALS14) și a dării de seamă pentru L/12/16 (IRV 14) cu suma venitului îndreptat spre achitare în mărime de 43 000 de lei și respectiv suma impozitului pe venit reținut din salariu în sumă de 2 641 de lei, impozitul fiind achitat integral în termenele stabilite de legislație, diminuarea impozitului pe venit pentru anul 2012 cu 40 137 de lei, pentru anul 2015 cu 10 1456 de lei și majorarea impozitului pe venit pentru anul 2014 cu 3 832 de lei.

La capitolul dat, organul fiscal nu a ținut cont de faptul că SRL „Infohandi” nu a avut și nici nu are posibilitatea de a prezenta aceste dări de seamă, deoarece documentele contabile și baza de date electronică au fost ridicate de către Procuratură, iar contabilul este plasat sub arest la domiciliu.

La fel, reclamantul a invocat indicarea în pct. 2-4, 8 și 9 din decizia contestată a unor încălcări care nu au generat obligațiuni fiscale, or, în acest sens autoritatea fiscală a încălcat prevederile articolului 240 lit. c) din Codul fiscal.

De asemenea, este eronată și constatarea cuprinsă în pct. 5 al deciziei contestate și respectiv la lit. (c) a Actului de control nr. 5-680735, 36, 37 din 24 martie 2017, precum că SRL „Infohandi” a comercializat pahare, care nu au fost produse de către entitate, de la care s-a calculat TVA aplicând regim facilitat, fapt prin care s-a încălcat articolul 4 alin. (18) lit. b) din Legea privind aplicarea Titlului III din Codul fiscal, articolul 115 alin. (1) din Codul fiscal. Din ce rezultă că întreprinderea trebuia să aplice regim general la calcularea și declararea TVA în sumă totală de 431 248 de lei (L/02/15 în sumă de 99 500 de lei, L/03/15 în sumă de 199 000 de lei, L/05/15 în sumă de 50 148 de lei și L/06/15 în sumă de 82 600 de lei).

Această abordare a Serviciului Fiscal de Stat este ilegală din considerentul că paharele menționate se consideră produse de SRL „Infohandi”, deoarece aportul la producerea semifabricatelor (a paharelor) și logotipizarea acestora a fost semnificativă și încălcările indicate în actul de control nu au suport juridic. Or, în procesul de producere s-au efectuat următoarele etape (operațiuni) de fabricare a paharelor cu logotipul: 1) design și machetare (după semnarea contractului cu clientul, SRL „Infohandi” a elaborat conceptul grafic, designul și mărimile logotipului solicitat, lucru efectuat la calculatorul SRL „Infohandi” și de către angajatul acesteia); 2) expunerea culorii și pregătirea formei tipografice (după aprobarea machetei de client, SRL „Infohandi” a produs matrice la rama de copiat ce aparține SRL „Infohandi”); 3) procesul de imprimare/tipărire (tipărirea sticker-ilor autocolante s-a efectuat la mașina ce aparține SRL „Infohandi”); 4) procesul de ștanțare (având imprimate logotipurile pe hârtia autocolantă și poziționarea acestora pe coală, SRL „Infohandi” a efectuat ștanțare la mașina de tăiat (ștanțat) a logotipurilor după perimetrul necesar); 5) lipirea și poziționarea sticker-ilor autocolante pe pahare (SRL „Infohandi” a fost amenajate locuri de muncă speciale pentru lipirea logotipurilor produse. Astfel, sticker-ile nominalizate sunt lipite, atașate la pahare, numărate în colete, loturi și ambalate în cutii pentru livrare).

Deopotrivă, pentru producerea paharelor (semifabricate), SRL „Infohandi” a efectuat designul și machetarea, care presupune elaborarea conceptului grafic, designul și mărimile paharului; a pregătit formele (a produs matrice pe plăci off-set la rama de copiat); a efectuat procesul de imprimare/tipărire (a efectuat tăierea foilor la formatul necesar la mașina de tăiat hârtie/ghilotină, a tipărit corpul paharului pe carton la mașina de tipar; a efectuat procesul de ștanțare la mașina de tăiat/ștanțat a corpului paharelor și fundul paharelor aparte; a efectuat ambalarea fundurilor și corpurilor paharelor, numărarea în loturi și transmiterea produsului finit clientului.

Toate operațiunile de producere nominalizate s-au efectuat de către SRL „Infohandi”, având necesarul de utilaje, instrumente și personal calificat, iar utilajul despre care se vorbește în actul de control este un utilaj total automatizat, care permite de a produce mai multe produse în același timp cu implicarea unui număr restrâns de muncitori. Astfel, produsele nominalizate sunt considerate produse de fabricare proprie cu schimbarea codului mărfurilor, și la calcularea ulterioară a TVA de la pahare se aplică un regim facilitat prevăzut de legislația în vigoare.

În opinia reclamantului, circumstanțele date sunt confirmate prin raportul de expertiză nr. 0396229 din 31 mai 2017 întocmit de Camera de Comerț și Industrie.

Totodată, reclamantul a afirmat că, în interpretarea articolului 4 alin. (18) lit. b) din Legea privind aplicarea Titlului III din Codul fiscal, legiuitorul nu stabilește unele modalități, măsuri, condiții sau alte reglementări la producerea mărfurilor, ci este necesar ca mărfurile să fie produse/fabricate/prelucrate necondiționat de către organizațiile/întreprinderile aprobate de Guvern, având capacitatea pentru aplicarea semnificativă a anumitor proceduri/operațiuni de producere a mărfurilor menționate.

Prin urmare, interpretarea și aplicarea unilaterală și abuzivă de către organul fiscal a normei precitate, este în contradicție cu prevederile articolului 3 din Codul fiscal.

Succesiv, reclamantul a apreciat ca fiind eronată și constatarea Serviciului Fiscal de Stat de la pct. 6 al deciziei, privind încălcarea articolului 108 alin. (5) din Codul Fiscal. Or, avansurile primite de SRL „Infohandi” sunt destinate pentru livrări facilitare, iar calcularea TVA va duce la eroare privind determinarea venitului impozabil.

Deopotrivă, este nefondată și incriminarea încălcării articolului 102 alin. (1) din Codul fiscal, prin necorectarea sumei TVA (74 478 de lei) de la casarea datoriei creditoare în mărime de 372 390 de lei, din motiv că organul fiscal nu a indicat cert nici în actul de control nici în decizie încălcarea fiscală admisă, precum și nu a făcut referire la documente de confirmare.

În această ordine de idei, reclamantul SRL „Infohandi” a solicitat admiterea acțiunii; anularea Deciziei nr. 146/4/c din 02 mai 2017 emisă de Serviciul Fiscal de Stat în rezultatul controlului fiscal efectuat la SRL „Infohandi”, ca fiind neîntemeiată și ilegală; și anularea Actului de control nr.5-680735/36/37 din 24 martie 2017 ca fiind emis cu încălcarea procedurii legale de efectuare a controlului fiscal.

Prin hotărârea din 27 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, s-a admis parțial acțiunea depusă de SRL „Infohandi” și s-a anulat, ca ilegală, Decizia nr. 146/4/c din 02 mai 2017 emisă de Serviciul Fiscal de Stat asupra cazului de încălcare a legislației comise de SRL „Infohandi”; iar în rest pretențiile au fost respinse ca neîntemeiate (f.d. 112, 117-122 recto-verso).

Prin decizia din 17 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Serviciul Fiscal de Stat și s-a menținut hotărârea din 27 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani (f.d. 159, 160-172).

Prima instanță și instanța de apel și-au argumentat concluziile prin faptul că, utilajul despre care se vorbește în actul de control este total automatizat, care permite producerea mai multor produse în același timp cu implicarea unui număr restrâns de muncitori, iar produsele nominalizate sunt considerate de fabricare proprie cu schimbarea codului mărfurilor, iar drept consecință sunt scutite de la vărsarea la buget a TVA.

Prin urmare, abordarea Serviciului Fiscal de Stat este una ilegală, deoarece paharele menționate se consideră produse de întreprinderea SRL „Infohandi”, iar aportul ei la producerea semifabricatelor (paharelor) și logotipizare fiind semnificativ.

Astfel, s-a reținut că SRL „Infohandi” cade sub incidența scutirii de vărsare la buget a TVA, din motiv că aceasta este o societate a orbilor, scutire instituită prin articolul 4 alin. 18 lit. b) din Legea privind aplicarea Titlului III din Codul fiscal.

Subsecvent, în partea capătului de cerere privind anularea Actului de control nr. 5-680735/36/37 din 24 martie 2017, instanțele inferioare au conchis că acesta este un act pregătit care a stat la baza emiterii actului administrativ. Prin urmare, acesta nu produce efecte juridice prin sine însuși și nu poate constitui obiect separat al acțiunii de contencios administrativ.

La 28 ianuarie 2019, Direcția generală administrare fiscală mun. Chișinău a Serviciului Fiscal de Stat (în continuare DGAF Chișinău a SFS) a declarat recurs împotriva deciziei din 17 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 175-181).

În motivarea recursului a invocat că, instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și a interpretat în mod eronat legea, în special normele Codului fiscal și a Codului de procedură civilă, menționând că instanța de apel neîntemeiat a ajuns la concluzia că SRL „Infohandi” a efectuat toate operațiunile de producere, deoarece avea tot utilajul necesar, instrumente și personal calificat, fapte reflectate și în raportul de expertiză nr. 0396229 din 31 mai 2017.

Sub acest aspect recurentul a evocat că, expertul-evaluator a efectuat expertiza și a emis raportul în baza produsului fabricat (pahare de hârtie) în anul 2017, drept urmare raportul de expertiză conține informații generale referitor la posibilitatea producerii de către intimat a paharelor de hârtie în asortiment la ziua efectuării expertizei, și anume anul 2017, fără a face careva referire la perioadele anterioare de activitate 01 ianuarie 2012 – 31 decembrie 2016, care au fost supuse controlului fiscal.

Mai mult decât atât, conform raportului, obiectul expertizei a fost determinarea producătorului mărfii prezentate (pahare de hârtie), aceasta nefiind o expertiză contabilă, economică sau financiară.

Dealtfel, recurentul a remarcat că potrivit Raportului de expertiză nr. 0396229 din 31 mai 2017, întocmit de Camera de Comerț și Industrie, SRL „Infohandi” a primit utilajul necesar pentru producerea paharelor la data de 02 ianuarie 2017, în baza contractului de leasing financiar nr. 1 din 02 ianuarie 2017 încheiat cu SRL „Colvel” și conform facturii seria WI număr 9670376.

Respectiv, se deduce că în perioada de activitate pentru care a fost supusă controlului fiscal total, 01 ianuarie 2012 – 31 decembrie 2016, SRL „Infohandi” a nu dispunea de utilajul necesar pentru producerea și/sau prelucrarea de sine stătător a paharelor pentru cafea.

De asemenea, recurentul a considerat că instanța de apel a stabilit eronat faptul precum că TVA de la avansurile primite nu urmează a fi calculată. Or, prin

prisma articolului 108 alin. (5) și 114 alin. (1) din Codul fiscal coroborate cu prevederile articolului 4 alin. (18), lit. b) din Legea pentru punerea în aplicare a Titlului III din Codul fiscal, SRL „Infohandi” a avut obligația de a calcula TVA aferentă mărfurilor produse și servicii prestate, a declara și a prezenta Declarația TVA cu reflectarea livrărilor scutite de vărsare la buget a TVA. Astfel, intimatul a avut obligația de a calcula TVA aferentă avansurilor primite la data apariției obligației fiscale.

Totodată, DGAF Chișinău a SFS a menționat că, instanțele inferioare au anulat integral decizia SFS nr. 146/4/c din 02 mai 2017, inclusiv și în partea calculării primelor obligatorii de asistență medicală la salariu și la alte recompense, amenzilor și majorărilor de întârziere.

Deopotrivă, recurentul a opinat că instanța de apel incorect a determinat termenul de prescripție la depunerea acțiunii în instanța de judecată. Or, termenul de 30 de zile prevăzut de Legea contenciosului administrativ pentru adresarea în instanța de judecată a început să curgă la 04 august 2017 când a expirat termenul prevăzut de lege pentru soluționarea cererii prealabile, care a fost depusă la 05 iunie 2017.

În această ordine de idei, recurentul DGAF Chișinău a SFS a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei din 17 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 27 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, cu pronunțarea unei hotărâri noi, prin care să fie respinsă ca nefondată acțiunea depusă de SRL „Infohandi”.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza Lebedinschi vs Republica Moldova, 16 septembrie 2015, § 32; cauza Sultan vs Republica Moldova, 5 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, cauzele Marc Brauer vs Germania, 1 septembrie

2016, § 34; *Miessen vs Belgia*, 16 octombrie 2016, § 64; *Samardžić vs Croația*, 20 iulie 2017, § 28; *Zubac vs Croația (Marea Cameră)*, 5 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecătii este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 17 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele *Levages Prestations Servicii vs Franța*, 23 octombrie 1996, § 40; *Tricard vs Franta*, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; *Freitag vs Germania*, 19 iulie 2007, § 37; *Marc Brauer*, 1 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură stabilit în ani, luni sau zile începe să curgă în ziua imediat următoare datei calendaristice stabilite, datei comunicării actului de procedură sau producerii evenimentului ori momentului care a condiționat începutul lui.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele *Tricard vs Franta*, 10 iulie 2001, § 29; *Nicolae Popa vs România*, 9 decembrie 2014, § 16; *Tence vs Slovenia*, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele *Ponomaryov vs Ucraina*, 3 aprilie 2008, § 41; *Ustimenko vs Ucraina*, 20 octombrie 2015, § 47).

Astfel, completul de admisibilitate opinează că, în speță, calea de atac în ordine de recurs a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece din materialele cauzei nu poate fi stabilită data când decizia din 17 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost comunicată DGAF Chișinău a SFS, iar drept consecință nu poate fi stabilit momentul când începe să curgă termenul de exercitare a dreptului de a ataca hotărârea judecătorească.

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);
 - a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de DGAF Chișinău a SFS rezultă că acesta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se la reiterarea unor circumstanțe factice ale cauzei, transpunerea normelor legale.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă

simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece DGAF Chișinău a SFS nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de DGAF Chișinău a SFS nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce DGAF Chișinău a SFS a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și

procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de DGAF Chișinău a SFS împotriva deciziei din 17 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, în baza articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Direcția generală administrare fiscală mun. Chișinău a Serviciului Fiscal de Stat împotriva deciziei din 17 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de firma editorial-poligrafică a invalizilor „Infohandi” societate cu răspundere limitată împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la contestarea actelor administrative.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Nina Vascan

Nicolae Craiu